

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 24. De præcepto amandi proximum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

Domine magis se prodidit patientia, & Februius.
benignitas tua, quàm, ubi post tot ingrati
animi noxas me tolerasti? Et quis illam
ferventiùs amare, & imitari debet, quàm
ego, qui ipsemet benignitatis tuæ tam in-
signe sum exemplum, nihil est, nisi vis gra-
tiæ tuæ virtuti exempli tui sociata, quod
hunc effectum in me progignere queat.

*Pete à Christo Domino, ut tibi gratiam imper-
tatur mirandum hoc documentum exercendi,
quod ipsemet per suam doctrinam & exemplum
præbere nobis voluit.*

Manfuetis dabit gratiam. *Prov. 3. v. 4.*

Nihil tam similem Deo facit, quàm man-
fuetudo. *Chrysof.*

DIES XXIV.

De præcepto amandi proxi-
mum.

I.

IN antiqua lege Deus præceperat, ut
proximum nostrum amemus, atque
hoc mandatum Christus in nova renovat,
& in sermone Cænæ, quæ quasi ul-
tima eius voluntas erat, tertium repetit,
ut ostendat, quantopere id sibi cordi sit.
estne præcepto nobis opus, quo ad id præ-
standum incitemur; quod natura, & ra-

Februarius

tio nobis inspirant? Nam quid denique magis æquum, quàm amare hominem ejusdem nobiscum naturæ, hominem, quemadmodum nos, ad imaginem Dei Creatum; per Baptismum, sicuti nos, regeneratum, & proinde membrum Christi, & fratrem nostrum effectum? hominem æquè ac nos sacramento Corporis & sanguinis Christi, quod est sacramentum unionis, nutritum; hominem, qui iisdem medijs, ad eandem. ad quam nos, felicitatem tendit, quique factus est, ut nos amaret, & à nobis per totam æternitatem amaretur, si prædestinati sumus, uti sperare nos oportet? quid facilius est, quàm observare mandatum, cujus observatio, cum tot amicos nobis compareret, quot homines inveniuntur, Paradisum, omnesque ejus incolas beatos efficit? si mundus iste infernus esse censeretur, inde oritur, quòd hoc præceptum in eo non servetur.

II. Christus Dominus affirmat, præceptum diligendi proximum propriè suum esse præceptum, ut nobis ostendat ejus observationem præcipuè sibi cordi esse: *hoc est, inquit, præceptum meum.* Quod singulariter mihi charum est, & cujus plurima vobis exempla præbui; cum aliæ virtutes non nisi effectus sint meæ erga vos
chari-

charitatis. Hoc est præceptum meum: quod **Februarius.**
 novæ legis characterem constituit, meum-
 que in se spiritum complectitur: atque in
 observatione hujus præcepti *cognoscent om-* **10. 13. v. 35.**
nes, quia discipuli mei estis nempe si dilectio-
nem habueritis ad invicem. Quasi dicere
 Christus velle: neque è magnis prodigijs,
 quæ patrabitis, nec è dono linguarum,
 quod accipietis, neque ex ipsa fide, quam
 habebitis, cognosceretur, vos veros meos
 esse discipulos: alij, qui tales non erunt,
 illis donis gaudebunt, sed vos unicè cog-
 noscemini è charitate, qua unus alterum
 prosequetur. Cognoscisne hoc in te sig-
 num? habesne hunc characterem? si eum
 non habes, etsi fidem haberes tam firmam,
 ut montes transferres, tantam animi mag-
 nitudinem, ut corpus tuum omnibus im-
 molares austeritatibus, discipulus Chri-
 sti non es; idcirco, quòd ejus characterem
 non habeas. Spiritum ejus non habes,
 quia charitate cares.

III. Christus asserit, præceptum chari-
 tatis simile esse maximo præcepto amoris
 erga DEUM. Potestne efficacius quid dici,
 quo nobis ejus excellentiam ostendat? quid
 incredibilius esse videretur? sed reapse quid
 verius? sunt planè similia, cum eandem
 habeant originem, & scopum eundem.

Idem

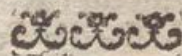
1. Jo. 4.
v. 20.

Idem est habitus, qui me impellit ad amandum DEUM propter se, & proximum propter DEUM. Amor DEI est causa necessaria amandi proximum: nec amare DEUM possum, quin proximum amem; adeò, ut, si proximum non amo, nec DEUM amem. Ubi calor non est, ibi nec ignis est, sic ubi amor proximi non est, ibi nec amor DEI est. Si quis dixerit, inquit S. Joannes, quoniam diligo DEUM, & fratrem suum oderit, mendax est. Et verò quomodo is DEUM amaret, qui ejus mandatum contemnit? Hinc judica, an Deum ames: an non languor tuus, vel potius durities erga proximum, sufficientem de hoc dubitandi præbeat ansam?

Roga Christum Dominum, ut, cum præceptum amandi proximum, ipsius præceptum sit, ut exemplum, quo tibi præluxit, sulciat suâ gratiâ, ut id implere possis.

Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem. Jo. 15. v. 12.

Quomodo illum diligis, cujus præceptum contemnis? Aug.

DIES

DIES XXV.

De præcepto Deum amandi.

I.

PRæceptum amandi Deum, æquissimum est in suis motivis. Ratio amandi, inquit S. Bernardus, est Deus ipse; quia in se complectitur omnes rationes, quæ nos ad ipsum amandum animare possunt. Amamus è magni æstimatione id, quod pulchrum, quod perfectum est: Deus, cum sit infinite pulcher, infinite perfectus an non infinite amabilis est? nonne igitur eum amore infinito prosequi deberemus, si id fieri posset? cum verò amore infinito eum amare non possimus, saltem limites amori nostro non ponamus. Amamus è grata beneficiorum memoria omnes, à quibus beneficium quoddam accipimus: Beneficia Dei igitur cum sint innumera, continua, æterna, infinita, nonne obligant nos, ad continuam, æternam, & si fieri posset, infinitam grati animi memoriam? Amore concupiscentiæ, ut vocant, & proprii commodi amamus eos, à quibus boni quid expectamus. Et quæ bona à Deo non expectamus? ad remunerandum amorem nostrum promittit, se nobis seipsum,

&c